

орисен ред

1m Съ зори просторите и шумъ и глъчъ за мигъ
изпълни. Сабленъ звънъ; — тукъ счуй се емнатъ викъ,
Тамъ отзивъ... Хора се низъ падината сбиратъ...
Презъ гъстий шубралакъ тамъ други се провиратъ
къмъ бързия потокъ... Коне на водопой
оттаткъ водятъ... Надъ ронливия завой,
тамъ на поляната, окитний брягъ вдълбана,
отдавна вече е дружина шумна сбрана
и чува се отъ тамъ най-буйна глъчъ и смяхъ...
Широко буките сж клонища надъ тяхъ
разперили; и редъ сковани сръчно пейки
се виятъ въ полукръгъ, съ зелени крехки вейки
заслани. Маса е стъкмена тамъ посредеъ,
и върху нея сж поставени наредъ
евангелие, кръстъ и сабя... Навалива
отвсякъде народъ... Заглъхна вмигъ и врява
и глъчъ. — Свещенници подзеха съ мударъ гласъ
Молебенъ. И като огнениченъ златенъ класъ
люлянъ, бѣбраната дружина непрекъсно
привождаше чела со знамение кръстно.

bm Слова тържественни съ глухъ тътенъ пустошъта
отйеква. Трясна гръмъ — на възбогъ пропишя
крушума — тихия молебенъ се прекъсна.
Ей другъ, ей трети гръмъ. И шумно се разпръсна
дружината, и кой където свари редъ
се настани, кой правъ, кой седналъ. Тамъ посредеъ
Войводата сега изтъпа — въ тишината
екнаха пламенни и горди думи:

1: — „Братя,
земята радвала честития животъ
на нашите деди, днесъ съ робски кървавъ потъ
поена, — радватъ се ней нашите тирани!
И роба, вратъ превиль, покорно тяхъ ги храни —
за нови теглила, за нови все беди.
Каточели сърце не носи той въ гърди,